

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A.W.

przeciwko „T.” spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

z dnia 19 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2. zasądza od pozwanej na rzecz powódki 900 (dziewięćset) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 19 kwietnia 2013 r. Sąd Okręgowy w G. w sprawie z powództwa A.W. przeciwko „T.” Sp. z o.o. z siedzibą w G. o wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, oddalił apelację pozwanego oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Powyższy wyrok zaskarżył pozwany skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany podniósł, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ nie można zgodzić się z twierdzeniem Sądu obu instancji, że pracodawca nie prowadził ewidencji czasu pracy. Ponadto powódka nie wskazała innych dowodów na potwierdzenie tego, że pracowała w

godzinach nadliczbowych. W sprawie Sąd naruszył również w ocenie skarżącego art. 233 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. Skarżący podniósł też, że Sąd odwoławczy rażąco naruszył art. 381 k.p.c. poprzez oddalenie i pominięcie wniosków dowodowych strony na okoliczność wyjazdów powódki w delegacje oraz nie uznał za udowodnione to, że powódka przebywała w delegacjach, mimo że powódka temu nie przeczyła.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398⁴ k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wniosek o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (art. 398⁴ § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147). Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie tzw. przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych

argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, LEX nr 560541). Nawet w przypadku uwzględnienia uzasadnienia podstaw skargi nie można uznać, że jest ona oczywiście uzasadniona w zaprezentowanym rozumieniu. Istotne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi.

W sprawie skarżący kwestionuje w istocie dokonaną przez Sąd drugiej instancji ocenę dowodów. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, dokonanych przez Sąd drugiej instancji (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., V CSK 574/12, LEX nr 1375246). W związku z tym Sąd Najwyższy związany jest poczynionymi przez sąd odwoławczy ustaleniami w tym zakresie. Ponadto zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie jest nie tylko oczywiście zasadny, ale nie może być rozpoznany w ramach kontroli kasacyjnej, ponieważ zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów, a art. 233 § 1 k.p.c. dotyczy jednoznacznie i bezpośrednio oceny dowodów (wyrok Sądu Najwyższego z 11 lutego 2014 r., I PK 166/13, niepublikowany). Trafnie w związku z powyższym Sąd drugiej instancji uznał, że w sprawie z powództwa pracownika o wynagrodzenie za pracę w godzinach

nadliczbowych obowiązuje reguła, że powód powinien udowodnić swoje twierdzenia uzasadniające żądanie, z tą jednakże modyfikacją, że niewywiązanie się przez pracodawcę z obowiązku prowadzenia ewidencji czasu pracy, powoduje dla niego niekorzystne skutki, gdy pracownik udowodni swe twierdzenia przy pomocy innych środków dowodowych niż dokumentacja dotycząca czasu pracy, w tym przez osobowe środki dowodowe (wyrok Sądu Najwyższego z 27 kwietnia 2009 r., I PK 213/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 289). Przy czym powódka nie była kierownikiem jednostki organizacyjnej zobowiązanym do prowadzenia dokumentacji, co powodowałoby brak możliwości wywodzenia korzystnych dla siebie skutków z okoliczności nieprowadzenia ewidencji czasu pracy (wyroki Sądu Najwyższego: z 11 stycznia 2008 r., I PK 108/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 58; z 16 listopada 2000 r., I PKN 80/00, OSNP 2002 nr 11, poz. 264).

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).